

BOZÓK FERENC

Tükörtó

*Remegve csattogó tükör vizébe lépek.
 Hideg, de szokható. Süllyed a mell, a nyakszirt.
 Merülni benne jó. Szokom saját hiányom.
 Megúntam arcomat, fogadj magadba cink-víz.
 Merüljön arcom, önmagába tükröződve.
 Utólszor önmagába nézve tűnjön arcom el.
 Meríts magadba, jéghideg fluid.*

Lót fut

*A virradatba fecskeraj nyilaz.
 A múltba szobrozódva élni nem szabad.
 Zokogva fut ma Lót, s az asszony elmarad.
 Ki vissza-visszanéz, miként a Lót neje,
 vitatbatatlanul megáll, leblokkol és
 szoborba bábozódva elmarad.*

*Lót fut, a vén Sodomát odahagyva.
 Fut, na de mind lemaradtak a társak,
 illene visszatekinteni, várni.
 Szökne, de hátrafesztí a múltba
 elmaszatolt, laza árnya. Letorpad.
 Hátracsavarva a törzse, a szíve.*

Semminek támasztott létra

*Hagyd a mord december éjszakát.
 Hátraléka van feléd az évnek,
 lomba téli éjszakában,
 ánizs-illatú szobában
 hagyd az ágyneműt, ne tedd be még.
 Hagyd el önmagad, legyél ma nemlét,
 szokható saját hiányod,
 és legyél te néha-néha
 semmi part felé kinyúlva bíd, vagy
 semminek támasztott létra.*

Bozók FERENC (1973) a piarista tanítórend szerzetese. Utóbbi kötete: *Rubimpirosat visz a nyárba* (2010).